

Sygn. akt XI W 13572/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 1 kwietnia 2016 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy – Śródmieścia w Warszawie XI Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Łukasz Biliński

Protokolant: Katarzyna Zielińska -Kupczyk

bez udziału oskarżyciela publicznego

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu: 24 marca 2016 roku i 1 kwietnia 2016 r. w W.

sprawy **P. W.**

syna J. i A.

urodzonego dnia (...) w W.

obwinionego o to, że:

w dniu 26 grudnia 2014 r. w siedzibie Straży Miejskiej na ulicy (...) w W., będąc użytkownikiem pojazdu marki P. o numerze rejestracyjnym (...), wbrew obowiązkowi, nie wskazał na żądanie uprawnionego organu, komu powierzył w/w pojazd do kierowania w dniu 29.09.2014r. o godzinie 15:29 na ul. (...) przy ul. (...) w W.,

tj. o wykroczenie z art. 96 § 3 kw

orzeka:

I. obwinionego **P. W.** uznaje – w granicach zarzutu – za winnego tego, że w dniu 26 grudnia 2014 r. w W. w siedzibie Straży Miejskiej przy ulicy (...) w W., będąc współwłaścicielem pojazdu marki P. o numerze rejestracyjnym (...), wbrew obowiązkowi, nie wskazał na żądanie Straży Miejskiej (...) W., komu powierzył w/w pojazd do kierowania lub używania w dniu 29 września 2014 r. o godzinie 15:29 na ul. (...) przy ul. (...) w W. tj. popełnienia czynu stanowiącego wykroczenie z art. 96 § 3 kw i za to na podstawie art. 96 § 3 kw skazuje go, zaś na podstawie art. 96 § 3 kw w zw. z art. 96 § 1 kw w zw. z art. 24 § 1 i 3 kw wymierza obwinionemu karę grzywny w wysokości 600 (sześćset) złotych;

II. na podstawie art. 118 § 1 kpw, art. 627 kpk w zw. z art. 119 kpw zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 100 (sto) złotych tytułem zryczałtowanych wydatków postępowania oraz kwotę 60 (sześćdziesiąt) złotych tytułem opłaty.

XI W 13572/15

UZASADNIENIE

P. W. obwiniony został o to, że w dniu 26 grudnia 2014 r. w siedzibie Straży Miejskiej na ulicy (...) w W., będąc użytkownikiem pojazdu marki P. o numerze rejestracyjnym (...), wbrew obowiązkowi, nie wskazał na żądanie uprawnionego organu, komu powierzył w/w pojazd do kierowania w dniu 29.09.2014r. o godzinie 15:29 na ul. (...) przy ul. (...) w W., tj. o wykroczenie z art. 96 § 3 kw.

Na podstawie całokształtu materiału dowodowego ujawnionego w toku rozprawy głównej Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 29 września 2014 roku o godz. 15:29 na ul. (...) przy ul. (...) w W. za pomocą urządzenia samoczynnie rejestrującego pomiar prędkości zostało wykonane zdjęcie pojazdu marki P. o nr rej. (...), którego kierowca wjechał na skrzyżowanie za linię „warunkowego zatrzymania” i nie zastosował się do sygnalizatora świetlnego S-1, nadającego sygnał świetlny czerwony, czym dopuścił się popełnienia wykroczenia określonego w art. 92 § 1 kw.

Na podstawie danych z Centralnej Ewidencji Pojazdów i Kierowców ustalono, że właścicielem w/w pojazdu jest L. S.. Do L. S. wysłano wezwanie do wskazania kierowcy, który prowadził pojazd w dniu popełnienia ww. czynu. W/w wypełnił formularz oświadczenia, wskazując jako kierującego pojazdem P. W.. Do P. W. Straż Miejska (...). W. wysłała wyzwanie do wskazania komu powierzył pojazd do kierowania lub używania w dniu 29 września 2014 r. Obwiniony przedmiotowe wezwanie odebrała osobiście w dniu 19 grudnia 2014 roku., ale na nie odpowiedział w żaden sposób.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie:

- częściowych wyjaśnień obwinionego (k. 49v)
- notatki urzędowej (k. 1-3v, k. 17, k. 18, k. 19, 20)
- zdjęcia (k. 4)
- wezwania (k. 5-5v, k. 9-9v, k. 11)
- potwierdzenia odbioru (k. 6, k. 10, k. 12-12v)

W toku postępowania sądowego obwiniony nie przyznał się do zarzucanego mu czynu. Stwierdził, iż nie pamięta, czy otrzymał wezwania od Straży Miejskiej. Nie pamiętał również, czy prowadził samochód marki P. (...) i czy udostępnił pojazd innej osobie. W dalszych wyjaśnieniach wskazał, że mógł mieć awizo i nie zdążyć odebrać. Pod adresem, na który kierowano wezwania, mieszka wraz z żoną i dziećmi. Podniósł, że nie pamięta kto w konkretnej dacie użytkował pojazd. Wskazał, że mógł to być on sam bądź żona. Podał również, iż współwłaścicielem pojazdu jest jego wspólnik L. S. i on również mógł użytkować pojazd. Obwiniony wyjaśnił, że on sam jest głównym dysponentem samochodu. Samochód zakupiony został w celach firmowych. Według obwinionego, L. S. nie mógł korzystać z pojazdu we wrześniu 2014 roku. We wrześniu 2014 roku działalność firmy była zawieszona. Obwiniony na okazanym zdjęciu rozpoznał swój samochód. Po okazaniu potwierdzenia odbioru wezwania z k. 10 akt sprawy, obwiniony stwierdził, że widnieje tam jego podpis i że odebrała jednak wezwanie, na które nie odpowiedział.

Obwiniony ma 44 lata. Ma żonę i dwoje dzieci w wieku 1,5 i 4 lat, które są na jego utrzymaniu. Jak wskazał obwiniony, utrzymuje się obecnie z prowadzonej działalności gospodarczej, osiągając dochody w wysokości 1.500 zł miesięcznie. Obwiniony nie był karany (dane osobowe k. 49, dane z KRK k. 38).

Sąd zważył, co następuje:

Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom obwinionego w zakresie w jakim twierdzi, iż nie mógł wskazać na wezwanie Straży Miejskiej komu powierzył pojazd w dniu 29 września 2014 r. W ocenie Sądu obwiniony pomimo wezwania, nie wykonał ciężącego na nim obowiązku wskazania na żądanie organu, osoby, której powierzył pojazd do kierowania lub używania w określonym czasie. Nie był w jakikolwiek sposób z obowiązku tego zwolniony. Obwiniony jako współwłaściciel pojazdu powinien kontrolować i nadzorować, komu powierza samochód w określonym czasie. Właściciel musi wiedzieć kto użytkuje pojazd i tym samym mieć możliwość wskazania użytkownika pojazdu na wezwanie uprawnionego organu.

Sąd uznał za wiarygodne wyjaśnienia obwinionego w pozostałym zakresie tzn. co do faktu dysponowania przedmiotowym pojazdem przez obwinionego, wskazania w jakim zakresie korzystać z auta mogła jego żona lub L. S.

oraz doręczenia wezwania Straży Miejskiej w dniu 19 grudnia 2014 r., ponieważ wyjaśnienia te znajdują potwierdzenie w pozostałym materiale zgromadzonym w sprawie. Ujawnione na rozprawie dowody z dokumentów Sąd uznała za w pełni wiarygodne. Strony nie kwestionowały jego prawdziwości ani autentyczności. Sąd z urzędu nie dostrzegł powodów, dla których należałoby im odmówić wiarygodności i mocy dowodowej.

Zgodnie z art. 96 § 3 kw, karze grzywny podlega ten, kto wbrew obowiązkowi nie wskaże na żądanie uprawnionego organu, komu powierzył pojazd do kierowania lub używania w oznaczonym czasie. Wykroczenie określone w art. 96 § 3 kw ma na celu m.in. ustalenie kierującego pojazdem w razie popełnienia przestępstwa lub popełnienia wykroczenia z udziałem tego pojazdu. Przepis ten odnosi się wprost do obowiązku wynikającego z art. 78 ust. 4 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym, zgodnie z którym właściciel lub posiadacz pojazdu jest obowiązany wskazać na żądanie uprawnionego organu, komu powierzył pojazd do kierowania lub używania w oznaczonym czasie, chyba że pojazd został użyty wbrew jego woli i wiedzy przez nieznaną osobę, czemu nie mógł zapobiec. W świetle art. 96 § 3 kw oraz art. 78 ust. 4 Prawo o ruchu drogowym na obwinionym jako współwłaścicielu pojazdu ciążył obowiązek przekazania Straży Miejskiej, jako uprawnionemu organowi, danych na temat osoby, której powierzył pojazd do kierowania lub używania w czasie wskazanym w doręczonym mu wezwaniu. Stosownie do treści art. 78 ust. 4 ustawy Prawo o ruchu drogowym właściciel lub posiadacz zwolniony jest z obowiązku wskazanego w art. 96 § 3 kw, w przypadku użycia pojazdu przez osobę nieznaną wbrew woli i wiedzy właściciela lub posiadacza w sposób niemożliwy do zapobieżenia. Wszystkie te okoliczności muszą zaistnieć łącznie.

W niniejszej sprawie obwiniony nie wykazał jednak aby spełnione zostały powyższe przesłanki, wyłączające odpowiedzialność za wykroczenie z art. 96 § 3 kw. Poza sporem pozostaje fakt, iż Straż Miejska prowadziła postępowanie w związku z tym, że w dniu 29 września 2014 roku o godz. 15:29 na ul. (...) przy ul. (...) w W. za pomocą urządzenia samoczynnie rejestrującego pomiar prędkości zostało wykonane zdjęcie pojazdu marki P. o nr rej. (...), którego kierowca wjechał na skrzyżowanie za linię „warunkowego zatrzymania” i nie zastosował się do sygnalizatora świetlnego S-1, nadającego sygnał świetlny czerwony, czym dopuścił się popełnienia wykroczenia określonego w art. 92 § 1 kw. Stąd też Straż Miejska, zwróciła się do obwinionego jako ustalonego właściciela pojazdu o wskazanie komu powierzono do używania pojazd w tym czasie. Obwiniony będąc współwłaścicielem i nie wskazując użytkownika pojazdu, wyczerpał znamiona zarzucanego mu wykroczenia.

Na obwinionym jako współwłaścicielu pojazdu ciążył obowiązek przestrzegania porządku prawnego w zakresie uregulowanym w art. 96 § 3 kw. Obowiązek określony w art. 78 ust. 4 ustawy Prawo o ruchu drogowym dotyczy wskazania komu w danym czasie powierzył samochód, natomiast obowiązek udowodnienia ewentualnej odpowiedzialności za naruszenie przepisów ruchu drogowego przez wskazaną osobę nie obciąża już właściciela pojazdu.

Obwiniony czynu zabronionego dopuścił się w siedzibie Straży Miejskiej przy ul. (...) w W.. Zgodnie z art. 4 § 2 kw czyn uważa się za popełniony w miejscu, gdzie sprawca działał lub zaniechał działania, do którego był obowiązany, albo gdzie skutek nastąpił lub miał nastąpić. Wykroczenie z art. 96 § 3 kw ma charakter formalny, w związku z czym nie jest konieczne wystąpienie skutku. W związku z tym, w tego typu wykroczeniach, miejscem ich popełnienia będzie miejsce gdzie sprawca działał lub zaniechał działania. W niniejszej sprawie obwiniony nie wypełnił nałożonego na niego obowiązku, polegającego na wskazaniu na żądanie Straży Miejskiej komu powierzył pojazd do kierowania lub używania. Obowiązek ten miał się dokonać poprzez wypełnienie i dostarczenie do Straży Miejskiej odpowiedniego dokumentu w terminie 7 dni od otrzymania wezwania. Obwiniony nie dostarczył do Straży Miejskiej żądanych w wezwaniu informacji, więc w miejscu gdzie siedzibę ma uprawniony do tego organ, doszło do popełnienia przedmiotowego wykroczenia.

Zgodnie z art. 1 § 2 kw nie popełnia wykroczenia sprawca czynu zabronionego, jeżeli nie można mu przypisać winy w czasie czynu. W myśl art. 6 § 1 kw wykroczenie umyślne zachodzi wtedy, gdy sprawca ma zamiar popełnienia czynu zabronionego, to jest chce go popełnić albo przewidując możliwość jego popełnienia na to się godzi. W ocenie Sądu bezspornym jest fakt, iż obwiniony posiadał wiedzę, co do tego, kto używać mógł auta, wskazując na rozprawie

osoby które oprócz niego prowadzić mogły pojazd. Zatem obwiniony rozmyślnie zignorował obowiązek odpowiedzi na wezwanie, doręczonemu mu w dniu 19 grudnia 2014 r.

Obwiniony jest osobą pełnoletnią i nie zachodziły wątpliwości co do jego poczytalności w czasie gdy realizowane były znamiona wykroczenia. Na podstawie całokształtu materiału dowodowego Sąd uznał, iż obwiniony wypełnił znamiona czynu stanowiącego wykroczenie z art. 96 § 3 kw. Czyn obwinionego był zawiniony i społecznie szkodliwy.

Wymierzając obwinionemu karę Sąd kierował się ustawowymi dyrektywami jej wymiaru określonymi w art. 33 kw. Orzeczona kara grzywny w wysokości 600 złotych w swojej dolegliwości nie przekracza stopnia winy, jest adekwatna do stopnia wymagalności zachowania zgodnego z prawem w odniesieniu do realiów sprawy. Oceniając stopień społecznej szkodliwości czynu obwinionego Sąd zważył, że obwiniony popełnił wykroczenie na skutek naruszenia istotnego obowiązku z ustawy Prawo o ruchu drogowym. Wymierzając obwinionemu karę Sąd miał na uwadze, że tego typu wykroczenia, jakie popełnił obwiniony, zdarzają się w obecnych czasach nagminnie. W związku z tym, wymogi społecznego oddziaływania w zakresie kształtowania prawidłowych postaw wobec porządku prawnego sprawiają, że kary wymierzane za takie wykroczenia powinny odstraszać od ich popełniania i uświadamiać konieczność wywiązywania się z obowiązku z art. 78 ust. 4 p.r.d.

Wymierzając obwinionemu karę Sąd uwzględnił też warunki materialne i finansowe obwinionego. Orzeczona kara jest karą spełniającą swe cele zarówno w zakresie prewencji generalnej, jak i przede wszystkim indywidualnej. Jest ona adekwatna do okoliczności przypisanego czynu i jego społecznej szkodliwości.

Na podstawie art. 118 § 1 kpw i art. 627 kpk w zw. z art. 119 kpw, Sąd zasądził od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 100 złotych tytułem zryczałtowanych wydatków postępowania, których wysokość ustalono na podstawie § 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 10 października 2001 roku w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty za wniesienie wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia (Dz. U. z 2001 r. Nr 118, poz. 1269) oraz opłatę w wysokości 60 złotych, ustaloną na podstawie art. 3 ust. 1 w zw. z art. 21 pkt 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity Dz. U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 ze zm.).

ZARZĄDZENIE

Doręczyć wyrok z uzasadnieniem obrońcy obwinionego

26.04.2016 r.